

JANEK LEDECKÝ NO PROBLEM

Nojoblíbenější český zpěvák. Hvězda, která na našich hitparádách září už několik let. Romantický kluk, který v době technu a housu obstojí se svou kytarou na jedničku. Talent na skládání hitů a supermotivních textů. Svrými písničkami stále získává nová srdce svých fanynek. Rozumí zákonům lásky. Ví přesně, jak chce žít a jak skládat písničky. Na naší schůzku přijel na své nové motorce a děsně mu to slušelo. Při povídání a focení byl velmi přirozený, a tak klidně pózoval svislejší do pasu (k tomu jsem ho přemluvila) na Kampě, která byla obležená turisty. To všechno je Janek Ledecký. Je přesně tím, kým je, a přitom dokáže být i tím, kým si budete přát...

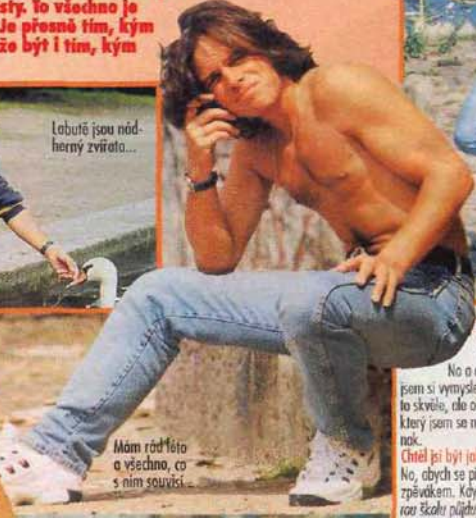
PHOTOHOVOR NA PŘÁMI

„Jsem rád zamilovanéj...“

„Ladutě jsou nádherný zvířata...“

„Mám rád foto a všechno, co s ním souvisí...“

Janek, proč si vlastně říkáš Janek?
To vzniklo ještě v Zentouře. Tam jsme byli dva. Honzové a potřebovali jsme se nějak rozlišit. No a aby sme si nemuseli dávat nějaké přezdívký, tak jsem si vymyslel, že já budu Janek, a už mi to zůstalo. Fungej to skvěle, ale občas mě zamrzí, když má Janek takové máme, který jsem se narodil jako Honzo, a občas let mi nevíkulo jinak.

Chtěl jsi být jako malý kluk zpěvákem?
No, abych se přiznal, tak mě nikdy nenapadlo, že jednou budu zpěvákem. Když mi bylo čimáct a rozhodoval jsem se, na kterou školu půjdu, tak jsem neměl absolutně žádnou představu, co chci dělat. Bavilo mě třeba jezdit na lyžích, ale pochopil jsem, že tím se nemůžu žít. Tak jsem šel na gymná, protože z něho se dalo jít komkoliv. A pak po gymná jsem si vybral mezi vysokými školama takovou, kde nebyla matika. A tak z těch škol vypadla filozofie nebo právo. Na filozofii byla silná tláčenka, a tak vyhrály ty právo, kam jsem se nakonec přes tzv. nulový ročník dostal. Celý ten rok jsem měl černý nádobí v mrazce na Větrníku, abych si pak místo na fakultě fakt věřil.

Umíš si představit Janka Ledeckého jako právníka?
Spousta mužů spoluzáků právnický dělá a vypadá, že jim to dost svědčí. Ale já, že to běžná advokátská práze má k tomu, co dělá Perry Mason, dost daleko. Zpívání a skládání písniček je ale pro mě ost tak říkajíc závažnější. Je to přesně to, co chci a co mám rád...

Měl jsi jako kluk nějaký valkej sen, kterej se ti splnil?
Myslím, že to, co se mi splnilo, je asi tak desítkrát víc, než to, o čem jsem dřív snil. Já jsem chtěl vždycky dělat muziku. Když jsem byl malý, tak jsem hrál na klavírnou kytaru. Etoví

VŠEM HOLKÁM PŘEJU,
ABY MĚLY TÍJ SPRÁVNOU
KLIKU...

Rád si jen tak sním. Za tím, co se děje v mé hlavě, realita často jenom pokukuhová...

S Janekem si povídala: Hanka Černá. Fotil: Adá Žilka.
P.S. Nové a pohodové album Janek Ledeckýho „Mít křídla“ už netradičně čeká na vás od října 11. nazývá se „Lecar“ a použije PLO ČENÁŘKY BRÁVO GIRLI. Dopisy pro Janeka oznamené foto jménem můžete posílat na adresu naší redakce. Hned mi je předáme. Pokud chcete Janekovu fotku s věnováním, přiložte také obálku s napsanou zprávkou a napsanou zprávkou adresou. Hodně štěstí!

TOPIC TV & TISK

Y stupnice, skladby od Bacha... Jenže v polovině jsem zjistil, že tohle na holký vůbec nezabírá a že bude lepší, když se naučím třeba nějaký věci od Beatles. A tak jsem začal hrát, skládat písničky a dělat dojem na holký. Težko začíná asi většina muzikantů.

A co nějaké nesplněné seny?
No, jeden vlastně mám. Já si totiž vždycky děšně přál být kosmonautem. No, nesměj se. Jenže máma mi říkala, že to není možné, protože jsem nosil brýle, a ty kosmonaut mít nemůže. Tak jsem je nosil až do čtrnácti let, a pak už jsem se k tomu rozhodl. A v poslední době navíc začíná Američani prodávat parafly na Marsu a letenky na Měsíc (a třeba Jon Bon Jovi už má taky jednu koupenu), tak to ještě můžu stihnout. Co pořád na dovolenou k moři...

Kdy si dostal svoji první kytaru?
U nás v rodině se hrálo od malicka a nějaká kytara byla vždycky po ruce. První akord mě naučila máma, když mi bylo asi šest let, a pak už jsem se kytarou nevrátil. Vzpomínám si, jak jsem si, jako malý kluk, vyrobil sám elektrickou kytaru. To bylo něco... Jako hmatník jsem prostě použil takovou tu dřevěnou lištu od parketu a jako kytaru jsem si vyrobil z tvrdého papíru, kterou jsem různě posílal a pocínal, a pak jsem rozjel velký soló...
Většinu písniček si skládáš sám. Která z nich nejvíce zasáhla tvy srdečko?

To je těžký. Každý rok mi přibývá tak čimůt nových písniček, s kterými se vždycky hodně přelínám, a tak je mám všechny stejně rád. Ale když o tom tak přemýšlím, tak mám asi nejradši „Skončil jsem“, kterou jsem zpíval ještě v Zentourem. To je první písnička, kterou jsem zpíval s máma a o kterou jsem měl největší zájem. Od té doby se mi to ještě pořád povedlo.

A jak je skládáš?
Většinou mě nejvíce napadne melodie, kterou si pořád pískám a broukám. Pak na ni takovou malou „svaháčinkou“ začnu zpívat nesmysly, potom na to vymyslím anglický text, a teprve když vychytám melodický mouchy, tak začnu vymýšlet český text.

Všechny tvy písničky jsou zaláskované. Kde bereš pořád nápady? To je vážně pořád tak zaláskované? Jak jsi třeba šlábl „Pěknou“?
Jo, já jsem šlábl zaláskované! Je to krásný rozpoložení srdce a duše. Tak třeba písničku „Pěkná“ si pamatuju úplně přesně, protože jsem jí napsal pro ženskou, do které jsem zaláskovaný už hodně dlouho. Melodií jsem měl hotovou už dávno. Tenkrát jsem byl lyžovatel v Alpách, a po celodenním lyžování jsme se večer vtrhli na pokoj. A ona, jak byla utahaná, tak padla do postele ještě v kombiněze a přezkácích a usnula... Já jsem si sednul s fláskou do křesla, díval se, jak spí - a napadla mě celá tenhle text. Pak jsem si říkal, jestli ten refrén „Pěkná, pěkná, pěkná“ není trochu přibíhání, ale ukázalo se, že asi ne. Spoustu písniček si ale skládám a vymýšlím podle své fantazie. To by bylo smutný, kdybych se musel říkat jenom tím, co prožívám...

Tak teď o lásce. Kdy ses poprvé líbal?
Pár nesmělejších pus parlo určitě už dřív, ale já si vzpomínám na takovou tu nejsilnější a opravdovou. Bylo mi patnáct, bylo to v průběhu na žižkově a hrvalo to půl hodiny. Bylo to bomba, fakt. Na takovou věštinu se nezapomíná. Pak jsem jel domů autobusem, byl jsem děšně natoukaný a připadalo mi, že to na mě každých musí poznat. Musím říct, že to byl mnohem větší zážitek než první sex.

A, povídej... Jaký byl první sex?
No, to bylo asi půl roku po té první vášnivý pusu, ale s jinou skácnou. To bylo něco... Byl jsem na to totiž potudně vyzbrojený spoustou lezečnických rad z různých knížek a časopisů. Jenže tenkrát ještě neexistoval takové informační servis, kterej máte v BRAVO GIRL, takže jsem ty písničky těžko šlábl. Právě jsem si nastudoval

všechno o ženským orgazmu a postupoval jsem podle „návodů“. Když na to dneska vzpomínám, tak to pro tu dobrou muselo být asi děšně trápení. Myslel, že asi to chtělo mít co nejdliv za sebou, a já jsem to děšně protahoval.

Byl jsi někdy fakt šíleně zaláskovaný?
Jo, do jedny holky va škola, s kterou jsem si nikdy nedal ani pu-u. To bylo nejspíš něco. Možná právě proto, že jsem vůbec nevěděla. Neopřelovaný lásky byvať totiž vždycky nejšťastnější. Když dostávám dopisy a v nich mi holky píšu, jak jsou zaláskované a co s tím mají dělat, tak jim říkám: Buďte rády! Je lepší přece být nešťastně zaláskovaný, než vůbec...

Prožil jsi někdy nějakou nešťastnou lásku?
Upřímně nešťastnou asi ne! Já jsem nikdy třeba nechodil se dvěma holkama najednou a nikdy jsem se s žádnou holkou nerozcházel kvůli nějaký jiný. To není můj styl. Já se rozcháším jenom tehdy, když cítím, že to není ono. Kvůli nešťastný lásce jsem se ale asi nikdy nepřel.

Jak se chováš, když jsi zaláskovaný? Skládáš třeba písničky?
Běsíčny ne! Když jsem zaláskovaný, tak píšu dopisy. Takový chytří, fakt! Někdy jsem doma takový svůj starý milostný dopis oběvil, a musím říct, že to, co jsem tenkrát cítil, pořád funguje. To, kterej jsem ty zaláskovaný dopisy skládal, je šňoudu

Velký hokejista

okolnosti moje žena. Což se malinko poděl. Mimochodem, ty dopisy jsou fakt dobré! I po těch letech. A nezapomínáš ty dopisy... Věřš jsi tomu, že zaláskování vydrží třeba celý život? Věřš jsi. Ale je to asi tak vždycky, jako bývat vdry nebo šance na jackpot v Sa-zce. Ti dva lidi ale do svého vztahu musej pořád investovat. Musej se pořád nějak povpovet. Nenechat, aby jim do jejich lásky vesla nudo a stereotyp. Každý si musí uvědomit, v čem a proč to bylo krásný na začátku, když se ti dva před sebou předváděl, připravovali se na rande, třesli se na sebe a čtli se sobě líbit... a o to se musí snažit pořád! Chce to servis, údržbu a investice. Jo je jako s autikama. Z každého se nakonec stane vrak a nebo skvěle udržované a vzácné veterán.

Vzpomenáš si na nějaké originální vyznání lásky, kterým jsi nějaká holka překvapila?

Alty uličník Janek Ledecký

**Mně když o nějakým vztahu zležešlo, tak jsem se snažil buďovat ho nějak romanticky. Ale některý holky tu dobu dobývání uměly zatraceně zkrátit... (smích). Tak tím mě dost často překvapily a musím říct, že příjemně. Třeba jednou... Měli jsme jít do kina. A ona říká: „Vyzvedni mě doma.“ Tak jsem přišel a koukám - rodiče někde, byt prázdnej... A lístky do kina ležej tak smutně na stolek v předstěni... a tak... do kina se ale jít přece jindy, že jo? Třeba druhý den...
A jaký zvláštní vyznání lásky jsi vymyslel ty?**

Janek trénuje na Wimbledonu

Mož rád, když holkou dobýváš?
Po pravdě - většinou to moc děny nechci. Jednou jsem třeba jedny holce poslal dopisy, a do nich jsem kreslil takový kreslený vtip na pokračování. A těch dopisů bylo asi deset... A to zřejmě zabralo! A to te- do kreslím fakt přišerně...
Mož rád, když holkou dobýváš?

Jedno, to vaše GIRL! - to je fakt správný odvaz

Jaký holky se ti líbí? Máš nějaké vyhraněné ideál dívky krásy?
Líběj se mi no hlavně chytří a hezký holky. Nejvíc se mi no holkách líbí asi to, že nevyžaduj stejně! Vyhraněnej typ asi nemám. I když, jak se říká: V pondělí blondýnka, v úterý zrzka, ve středu brunetka... Ne, vážně. Když se tak podívám zpět, tak u mě třeba převážo-

jeu blondýny s dlouhým nohama. Ale v tom to není. Holka musí mít správně sex-appeal, sebedůvěru, jiskru, a musí z ní něco zít... Víc než její

jeu blondýny s dlouhým nohama. Ale v tom to není. Holka musí mít správně sex-appeal, sebedůvěru, jiskru, a musí z ní něco zít... Víc než její

krása mě ale zajímá, jestli je to ženská chytří a má smysl pro humor. A to fakt existuje. Jo, že krásu a chytrost nechodí pospolu, to rozlišuju ty chytří a oškřiví. Ale to není pravda.

Kdybys měl možnost mít jeden pohodový volnej den, co bys dělal?
Já mám takový ideální dny asi pořád. Většinou je mi úplně jedno, jestli je neděle nebo středa.

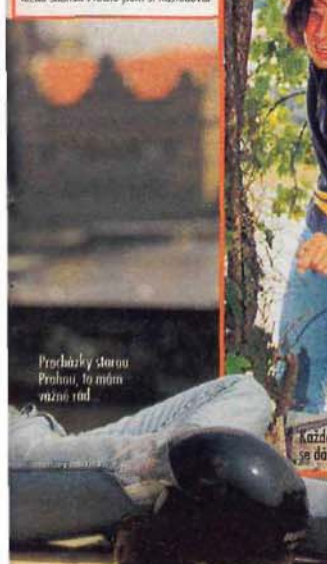
Přes rok píše a připravuju nový písničky, a pak je nahávám. Většinou to robíme ve studiu daleko od Prahy, trvá to asi tak měsíc a je to bezvadný. Jezdim tam na kolo, hráme, plavou, opejkáme maso na ohni... Prostě skvělá pohoda. A je to potom z té desky ještě... Pak jsou turné, a na to se z celého roku těším nejvíc. Když si někde v časopise přečtu, že jsem první na hitparádě, nebo když se doma koukám na zlatý desky, tak je to fajn a vážim si toho. Přijdu mi peníze na konto a můžu si koupit motorku nebo auto... Ale koncert je pro mě to naprosto největší odměna! Třeba vyprodáná Lucerna... To bych fakt každému rád zál. Stejně štěstí od kytary do zesilovače, zůtit hrát, a ty lidi začnou zpívat písničky, kterou jsem vymyslel, ať jim nej líp než já a malom mě přivázo... To je nádherné! To je něco úžasného! Třeba sex - je nádherná věc, ale tohle teda musím říct, - to je Zázrak.

Co posleuáš za muziku, když je ti smutno? Rád poslouchám Rolling Stones, Boba Dylana, CSN Y, Stinga a černou muziku. Z našich kapel mám rád Ivana Hlase, Zluného psa, Yofo Band, Vlastu Rádla a Jarka Nehovína...

Wim, že máš dva malé uličníky. Jak zásadně se změnš tvj život po jejich narození?
Zásadně! Děti jsou velkým zážitek do vlastního volného času. Pokud to někdo bere vážně, a já to vážně беру, tak je to fakt pořádná změna. Myslel, že je dobrý, když s tím lidi nespěchaj. Třeba ten billboard: Přestaňte si dávat bacho, a verme si přiklad z Bacha... (Ten měl asi dvacet dětí) mi připadá trochu míno. Lidi jsou duska jsi odpovědnější a rodinu ohlávají. Děti to ale uměj všechno úžasně vracet. Od nich se člověk musí pořád učit. Oni jsou absolutně svobodný. Tam, že nepou zařizem žádnéma předstůvkama a nezauj ještě žádné stres a podobný nástrahy, tak jsou úplně bezprostřední. Když máš čtyřek dětí, tak si najednou uvědomíš vztah jeho rodičů k sobě a zjistíš, že ve spoustě situací reaguje podobně, nebo úplně stejně. To je zajímavý a trochu děšný souzóně.

Máš nějaké oblíbené citáty, kterej ti dává sílu? Co bys chtěl říct všem svým fanynkám?
Mám jedno oblíbený motto, ve kterým je hodně pravdy: „Co tě nezabije, to tě posílí!“ A všem holkám bych chtěl říct jedno: Aby se snažily myslet pozitivně, protože to někdy dá hodně práce.

Já jsem se naučil myslet pozitivně asi takhle: Když to jeden čas neklaapalo se Zentourem tak, jak by mělo, tak jsme si říkli: TAK DOST! Tenkrát jsme si přes celou stěnu kuchyně napsali: NO PROBLEM! Přestali jsme se stykat s lidma, který na nás působili spomě a který z nás vyžadoval energii. A najednou to šlo! Najednou vznikli: „Útje- nej svatáři“, „Pamlujeme celou noc“, „Všechno bude fajn.“ A Zentour se rozjel... Ted jsem taky četl jednu moc dobrou knížku od Josepha Murphyho: „Neomezená moc podvědomí“. Je to dobrý si to přečíst a přemýšlet o tom. Člověk totiž může dokázat spoustu věcí. Jenom tomu musí věřit!

Procházký starou Prahou, to mám rádo

Každou díru v plotě se dá nějak utyt

Janek na své oblíbené motorce, na které si drandí po Praze

Líběj se mu chytří pro humor

Janek na své oblíbené motorce, na které si drandí po Praze

